

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3367/2023
11.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Татјане Миљуш и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села „...“, Општина „...“, чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из „...“, против туженог ЈКП „Регионални водовод и канализација“ Приштина са седиштем у Грачаници, кога заступа Јавно правобранилаштво Града Приштина, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2023 од 11.04.2023. године, у седници одржаној 11.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2023 од 11.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 420/21 од 07.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу број .../... од 28.04.2015. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом придружног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 135.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2023 од 11.04.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 420/21 од 07.10.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 28.04.2015. године и наложи туженом да тужиоца врати на рад, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 135.750,00 динара, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, на пословима ..., све до 28.04.2015. године, када је тужени донео решење о престанку радног односа, с позивом на одредбе члана 179. ст. 2. и 3. Закона о раду и члана 121. став 1. тачка 16) Правилника о раду туженог. Претходно је утврђено да је тужилац одбио извршење писаног налога в.д. директора туженог којим му је наложено извршење мера битних за пословање туженог, односно да у року од 48 часова од пријема налога, директору преда трактор марке Надаље, током поступка је утврђено и да су Одлуком Канцеларије за Косово и Метохију од 06.12.2012. године, Општини Липљан одобрена новчана средства ради набавке једног трактора, приколице и прикључних машина за чишћење снега и решењем исте канцеларије од 10.12.2012. године Општини Липљан је одобрен пренос средстава. Дана 30.01.2013. године, Општина Липљан је донела одлуку којом се тужилац, као члан Општинског већа, овлашћује да у своје име, а за рачун Општине Липљан, изврши куповину наведеног трактора и да као власник изврши регистрацију, па је по том основу између тужиоца и Општине Липљан закључен уговор дана 01.02.2013. године, којим је тужилац обавезан да изврши куповину, да изврши регистрацију наведених средстава као власник и да их чува за рачун Општине Липљан. Општина Липљан је дана 10.12.2014. године са Градом Приштина закључила Уговор о уступању трактора, након чега је, 24.02.2015. године, Уговор о уступању наведеног трактора закључен и између Града Приштине са туженим. Дописом од 03.03.2015. године тужилац је позван од стране в.д. директора туженог да у року од 48 часова од дана пријема позива, туженом преда предметни трактор са приколицом и раоником за чишћење снега за потребе делатности овог предузећа, уз напомену да непоступањем по налогу директора чини повреду радне обавезе из члана 121. став 1. тачка 16) Правилника о раду туженог. Тужилац није поступио по наведеном позиву, након чега је донето решење о престанку радног односа. Претходно, тужиоцу је уручено упозорење да су се стекли услови за отказ уговора о раду. Утврђено је и да је тужилац био овлашћен од стране Општине Липљан да купи један трактор за потребе општине, а како трактор није могао да се региструје на правно лице, регистрован је на његово име, али је купљен средствима општине, која су пребачена на његов рачун. Након што је тужиоцу престао мандат и извршена промена власти у Општини Липљан, од тужиоца је тражено да трактор врати, што је одбио, због некоректног односа према њему. Тужилац није спорио да је добијао опомене, на које није одговарао, да му је предочено решење о престанку радног односа, те да се упознао са његовом садржином, али је одбио да наведено решење прими, захтевајући да му се уручи на кућну адресу. Решење о престанку радног односа је, након што је тужилац одбио његов пријем у канцеларији, остављено испред радника на столу у службеној просторији.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, сматрајући да решење о отказу уговора о раду није уручено,

као и да у упозорењу од 25.03.2015. године, тужилац није био упознат са чињеницом да је закључен уговор о уступању између Општине Липљан и Града Приштине.

Другостепени суд је, налазећи да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за поништај отказа уговора о раду и враћање на рад.

Одредбом члана 179. ст. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и ако не поштује радну дисциплину.

Према одредби члана 180. наведеног закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1). У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2).

Одредбом члана 121. став 1. тачка 16) Правилника о раду туженог број 3/1 од 20.02.2015. године, прописано је да директор/в.д директора може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе ЈКП „Регионални водовод и канализација“ и то ако одбије усмени или писмени налог претпостављеног или директора/в.д. директора, којим се налаже извршење мера битних за пословање ЈКП „Регионални водовод и канализација“.

По налажењу Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца, закључивши да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, која се састоји у одбијању да поступи по писаном налогу в.д. директора туженог којим му је наложено да преда трактор са приколицом и раоником за чишћење снега за потребе обављања делатности туженог. И по становишту овог суда тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, посебно јер ни сам не негира ту чињеницу, да није поступио по наведеном писаном налогу. Такође, како је поступио супротно одредби члана 121. став 1. тачка 16) Правилника о раду туженог, и по налажењу овог суда, тужилац је учинио повреду радне обавезе које су му стављене на терет, због чега је постојао оправдан разлог за доношење решења о отказу уговора о раду.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

Без утицаја су наводи ревизије којима се указује да поступак давања отказа није у свему спроведен у складу са одредбама Закона о раду, с обзиром да тужиоцу решење о отказу уговора о раду није достављено на кућну адресу, нити је сачињена белешка да је запослени, овде тужилац одбио пријем тог решења, нити је исто стављено на огласну таблу послодавца, с обзиром да тужилац не спори да је након упознавања са садржином решења о отказу одбио његов пријем.

Како се осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. у члана 153. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука садржана у ставу трећем изреке пресуде донета је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП будући да исти не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић